Rebecca Michéle

Druhá královna

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

This book was first published in 1998
under the title Das Ebenbild der Königin
(The Queen's Image) by Eugen Salzer-Verlag.
Copyright © of the original edition 1998
Eugen Salzer-Verlag, Heilbronn.
Copyright © of the revised new edition 2019
dotbooks GmbH, Munich.
All rights reserved.
Translation © Zuzana Černá, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE ZWEITE KÖNIGIN
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím dotbooks
přeložila Zuzana Černá
Redakční úprava Kornelie Vagašiová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-728-2

Své matce

Prolog

1536

Mlha se převalovala dosud temnými uličkami Winchcombe. Již v tuto časnou hodinu však bylo venku hodně lidí, protože dneska se v městečku, usazeném v pahorkatém kraji Cotswolds v hrabství Gloucestershire, konal trh. Proudy kupců z celého okolí procházely branami a mířily k tržišti na náměstí. Tam tesaři a truhláři pilně pracovali, aby včas postavili kryté stánky, a v některých již prodejci vystavovali první zboží, o které bude záhy živý zájem. Po dlouhé kruté zimě to byl první trh široko daleko, proto byl velký zájem o hrnčířské zboží, dřevěné výrobky, látky, ozdobné stuhy, nitě a mnoho dalších věcí. Ve Winchcombe žilo několik zámožných rodin, které měly v měšcích dost mincí a byly ochotné je utratit. Na východ slunce však netrpělivě čekali i lidé, kteří nechtěli nic prodat ani koupit.

Nedaleko kamenného kříže, který vévodil náměstí již déle než dvě století, budovali silní muži hranici. Museli si pospíšit, protože za rozednění se tady prý upálí čarodějnice. Taková událost skoro vytěsnila trh do pozadí zájmu, protože ve Winchcombe už deset let žádnou čarodějnici neupálili. Pravidelně se tu sekaly ruce zlodějům, stavěli se lidé na pranýř nebo se věšeli či čtvrtili vrazi, ale upálení čarodějnice bylo úplně zvláštní divadlo. Kromě toho tuto odsouzenou každý znal, přesto nikdo netušil, že se už mnoho let

spolčovala s Belzebubem a v jejich městě prováděla jeho ničemné dílo.

Mlha se rychle protrhávala, na obzoru vycházelo zářivé ráno a slunce svítilo z bezmračného nebe. V uličkách kolem náměstí se tlačilo stále více lidí, takže koňské povozy se jen stěží prodíraly davem. Městské stráže doprovázely kupce přijíždějící se zbožím na místa mimo střed města, kde měli čekat, než poprava skončí a ulice budou opět průchodné. Přespolní obchodníci se vyptávali na důvod takového shromáždění lidí, a jakmile vyzvěděli, co je to za událost, také zamířili k hranici. Dřív, než bude po všem, k nim beztak nikdo nakupovat nepřijde.

Jedním z takových příchozích byl Edmund Cardingham. Překročil už čtyřicet let, ale ještě nikdy nebyl při upalování čarodějnice. Postavil svůj vůz naložený ovčí vlnou na přidělené místo a rozkázal čeledínovi: „Ty zůstaneš tady a budeš dávat pozor na vlnu. Neopovažuj se hnout se z místa, nebo na hřbetě pocítíš mou hůl!“ Výhrůžky a přísného hlasu se mladý, trochu prostoduchý chlapec tak polekal, že sebou cukl a svého pána ujišťoval, že vůz ani na okamžik nespustí z očí. Jem věděl, jak se pán dokáže rozzuřit, když někdo neposlechne vydané rozkazy. Jeho záda už se s Cardinghamovou holí také seznámila.

„Pojď, ženo! Nejlepší místa už pravděpodobně budou stejně obsazená.“ Obchodník s ovčí vlnou podal manželce ruku a pomohl jí sestoupit. „Kdybych věděl, jaké divadlo se tady dneska nabízí, vyjel bych dřív.“ Malá podsaditá žena zaváhala, potom tiše promluvila: „Edmunde, já s tebou nechci jít. Nemůžu se dívat na takový nelidský výjev. Trhá mi to srdce.“

„Dobře, jak chceš, Katy.“ Cardingham opovržlivě stáhl koutky úst. „Zapomněl jsem, jaká jsi citlivka. Já si to v žádném případě nenechám ujít. Vždyť my sotva máme nějaké povyražení, den za dnem známe jenom ovce a vlnu! Tak si snad člověk může dopřát trochu zábavy!“

„Jestli je tohle zábava…," zamumlala Katy Cardinghamová, ale to už její manžel dlouhými kroky mířil k náměstí.

Ani Katy ještě nikdy neviděla hořet čarodějnici. Jednou, to jí bylo asi osm nebo devět let, byla ve vesnici jedna žena nařčena z čarodějnictví. Stařenu nejprve kamenovali, potom ji utopili v řece. Katy se k tomu náhodou připletla. Na zděšenou a bolestí zkřivenou tvář staré ženy dodnes nedokázala zapomenout.

Katy byla dobrá křesťanka, věřila v Boha, Ducha svatého a jeho všemohoucnost, stejně jako na pekelná muka, ale jen stěží si dovedla představit, že by se úplně normální ženy mohly paktovat s ďáblem. Nebyla však královna nejlepším důkazem existence černé magie? Neočarovala krále, aby opustil svou právoplatnou manželku a poslal ji do vyhnanství, označil jejich dceru za nemanželského parchanta, a dokonce se vzdal Svatého otce v Římě? Král byl hluboce věřící muž, kdysi dokonce předurčený pro život duchovního. Kdyby jeho starší bratr nezemřel tak mladý, byl by Jindřich dnes biskupem nebo kardinálem, avšak místo toho se ocitl ve spárech té čarodějnice Anny Boleynové. Teď se však králi s Boží pomocí podařilo z té kletby osvobodit. Královna byla uvězněna v londýnském Toweru a spravedlivě potrestána.

Odstranit ze světa všechny čarodějnice je důležité. Katy byla obyčejná žena a příliš neznalá na to, aby to zpochybňovala. Přesto nechtěla upálení přihlížet a raději počká tady, až bude po všem. Z myšlenek ji vytrhl mnohohlasý řev davu: „Čarodějnice přichází!"

Katy vzhlédla. Eskorta kráčející k hranici se přibližovala. Na dřevěné káře se choulila žena. Katy neviděla její tvář, jen záplavu ohnivě rudých vlasů, které jí splývaly až k bokům. Katy se bezděčně pokřižovala a zašeptala rychlou modlitbu. Ženy s tak nápadně rudými vlasy často bývaly ve spojení s ďáblem, jenž jim takovou barvu daroval, aby sváděly muže.

Kára kodrcala kolem ní. V tom okamžiku odsouzená zvedla hlavu a jejich pohledy se setkaly. Stejně jako tehdy stařena měla i ona v očích zmučenost, bolest a beznaděj a Katy uviděla ještě něco, co ji přimělo hlasitě zalapat po dechu: ta žena byla ve vysokém stupni těhotenství!

Katy se bez přemýšlení zařadila do proudu lidí následujícího káru. V bezprostřední blízkosti náměstí uviděla Edmunda. Protlačila se davem a postavila se vedle něj. Povšiml si ji, zamračil se, avšak k manželčinu rozhodnutí přece jen se zúčastnit upálení čarodějnice se nijak nevyjádřil. V davu zašumělo, když rudovlasou ženu strhli z káry. Čarodějnice byla ještě skoro dítě, nebylo jí víc než patnáct nebo šestnáct let. Byla špinavá, vlasy měla slepené. Navzdory stopám po předcházejícím mučení byla patrná její křehká krása – a její těhotenství.

„Koukněte, ona čeká dítě!“ vykřikla zděšeně jedna z žen. „Určitě je to zplozenec ďábla!“

„No určitě jo!“ souhlasila jiná. „Není vdaná, kdo jiný než ďábel by toho parchanta zplodil?“

Katovi pomocníci museli odsouzenou podpírat. Sama skoro nebyla schopná jít. Když vkročila na první stupeň hranice, dav zaječel. Katy a Edmund natahovali krky, aby lépe viděli. Odsouzená se zhroutila. Ležela v prachu cesty a rukama si tiskla vyklenuté břicho. Křičela a obličej měla stažený bolestí.

Začala rodit, pomyslela si Katy. Protlačila se mezi čumily a doběhla ke svíjející se ženě ve stejném okamžiku jako kněz.

„Rodí dítě!“ vykřikla Katy.

Kněz chladně zhodnotil stav věcí a prohlásil: „Musíme si pospíšit! Rychle!“ kývl na katovy pomocníky. „Odneste ji na hranici a zapalte oheň!“

Katy k němu přistoupila a oči jí planuly vztekem. „Chcete se stát vrahem nevinného dítěte?“

Kněz nevolí svraštil čelo a řekl: „Co je vám do toho? Kdo vůbec jste?“

„Moje jméno není důležité, ale jsem křesťanka, která ví, že nenarozený život v těle té ženy je nevinný a čistý.“

„Byla odsouzena v řádném soudním procesu. Je to čarodějnice a to dítě může být jen následek jejího hanebného styku s temnými mocnostmi.“ Kněz kývl na pochopy: „Odneste ji!“

Dva muži chtěli dívku zvednout ze země, avšak Katy se postavila mezi ně a rodičku, která stále víc naříkala a svíjela se.

„Konal se také soud, ve kterém bylo k smrti odsouzené i to dítě?“ zeptala se Katy vyzývavě.

Teď k nim přistoupil i starosta a s knězem na sebe rozpačitě hleděli. Duchovní namítl: „To není nutné. Vykonejme rozsudek, než se dítě narodí.“

Katy zaslechla v jeho odpovědi nejistotu a prohlásila tónem, který nesnesl odpor: „Je to Boží vůle, aby dítě přežilo, proto se teď narodí. Je to znamení!“

Náhle se vedle ní objevil Edmund Cardingham. Hrubě ji popadl za paži a zasyčel: „Přišla jsi o rozum? Nic nám do toho není. Nech ty muže, ať konají svou práci.“

„Nenechám, dokud nebude jasné, zda zákon dovoluje upálit nevinné dítě,“ odpověděla Katy a založila si ruce v bok. Třebaže byla malého růstu, teď vyzařovala důstojnost a odhodlání neobrátit se ke scéně zády.

Edmund Cardingham sevřel ruce v pěst. Jakkoli byl vůči svým pacholkům a děvečkám neústupný, své ženě se postavit nedokázal. Když si Katy vzala něco do hlavy, nedala pokoj, dokud toho nedosáhla. To by ji odtud musel odnést, ale před všemi těmi lidmi se takto ponižovat nebude.

Katyina slova zneklidnila nejen kněze, ale i lidi, kteří jejich spor sledovali. Starosta tiše navrhl: „Necháme tu ženskou porodit jejího parchanta a pak zasedne soud ještě jednou

kvůli němu.“ Rozkázal dvěma pochopům, aby rodičku odnesli do blízké stodoly.

Cardingham se obořil na manželku: „O jednoho spratka na světě víc nebo míň – cožpak na tom záleží?“

Katy si mužovy námitky nevšímala a následoval pochopy do stodoly. Tam poklekla k dívce, kterou bezohledně odhodili na holou zem. Porod se blížil. Katy nikdy nebylo dopřáno dát život vlastnímu dítěti. Pomáhala však mnoha rodičkám, a tak teď poznala, že hranice té mladé ženě už nebude moci ublížit. Mučení a věznění její mladý život zničily, námahu porodu nepřežije.

Narozené dítě bylo děvčátko, drobné, jemné, ale zdravé a na hlavičce mělo světle rudé chmýří. Mladá matka se na ně šťastně usmála a vztáhla k dceři ruce. Katy jí dítě vložila do náručí a dívka je políbila na čelo.

„Bojím se, že nemám mléko,“ zašeptala tak tiše, že Katy musela k jejím rtům přiložit ucho.

„Obstarám jí kojnou.“ Jakmile jí ta slova splynula ze rtů, uvědomila si, jaký slib umírající dala. Za několik dní bude novorozeně svou matku zřejmě následovat. Katy nepochybovala o tom, že soud odsoudí k smrti i dítě.

S vypětím posledních sil si mladá žena ukázala do výstřihu košile a zašeptala: „Nosím na srdci medailon, dal mi ho na památku otec dítěte. Prosím, vezměte ho a dejte ho mé dceři. To jediné jí zůstane jako vzpomínka na rodiče.“

Katy vytáhla klenot a odepnula řetízek z dívčina krku.

Rázem se rozhodla: „Vezmu si to dítě k sobě,“ prohlásila. „Bude se u mě mít dobře, to ti slibuji.“

Dívka zavřela oči, pokusila se o úsměv a naposledy vydechla.

Katy vzala křičící lidský uzlíček do náručí a pevným krokem vyšla ze stodoly. Nikdo jí v tom nebránil. Kněz a starosta odvrátili hlavy a dívali se stranou. Z jejich tváří Katy vyčetla úlevu, že jim ten parchant už nepřidělá další práci. Navzdory svým předchozím slovům si totiž kněz nebyl jistý,

zda zákony dovolují dítě upálit. Když si tahle neznámá žena novorozence vezme – tím lépe.

Nadcházejícího rozhovoru s manželem se Katy neobávala. Mají velký dům a dost služebnictva. Žena jednoho z nájemců jejich statků teprve před dvěma týdny porodila, jistě bude ochotná kojit i tohle děťátko. Vůči Edmundovi si Katy jako vždycky prosadí svou. Udělá to, co slíbila umírající: dítě v jejím domě najde svůj domov.

S vozem, ve kterém spící novorozeně jelo vstříc své nejisté budoucnosti, opustili trh, aniž své zboží prodali. Když dojeli k městským hradbám, vzplanula za nimi hranice. Dav řval. Konečně se dočkal své podívané. Nikdo nevěděl, že se upaluje mrtvá.

Ve stejnou dobu v Londýně, vzdáleném mnoho mil, stoupala na popravčí lešení mladá tmavovlasá žena v rudém kabátci. Vypadala klidně a pokývla na svého kata držícího v silných rukou ostrý francouzský meč. Potom Anna Boleynová promluvila několik slov s duchovním a políbila kříž, který jí nastavil. Teď se obrátila k mlčícímu davu, který se shromáždil okolo Tower Green, travnatého prostranství uvnitř pevnosti, kde se konaly popravy odsouzenců z vysokých společenských vrstev. Promluvila k nim pevným, jasným hlasem a poprosila o odpuštění všechny, jimž ublížila. Svou krátkou řeč uzavřela tím, že se nezlobí na nikoho z těch, kteří ji obžalovali a odsoudili, a podle zvyku podala svému katovi minci za jeho práci. Její matka, lady Boleynová, jí zavázala oči šátkem a všichni poklekli.

„Ježíši Kriste, poroučím ti svou duši," slyšeli ještě lidé její hlas. „Dobrý Bože, měj smilování s mou duší."

Jediným seknutím přeťal meč štíhlý krk. Anna Boleynová, královna tisíce dnů, ztratila svůj mladý život.

* * *

Na zámku Hatfieldu nedaleko Londýna vylezlo malé děvčátko s rudoplavými vlasy na okenní římsu a zahledělo se do krásného jarního rána. Vychovatelka lady Bryanová k ní přistoupila a pevně ji sevřela v náručí.

„Lady Bryanová, kde je moje matka?“ zeptala se holčička tenkým hláskem. „Proč už mě nenavštěvuje?“

Vychovatelka si potají setřela slzy, které jí vstoupily do očí.

„Vážená princezno, už nemáte matku.“

„Ale každý má přece matku? “ namítlo vážně a rozhodně dítě.

„Vaše matka je teď v nebi a nikdy už se zpátky nevrátí.“

S takovou odpovědí se děvčátko nechtělo spokojit. Nazlobeně svraštilo čelo a vykřiklo: „Moje matka mě brzy navštíví. Má mě ráda!“ Na potvrzení svých slov duplo nohou.

V tom okamžiku se dítě tolik podobalo svému otci, až lady Bryanovou zamrazilo. Pevně k sobě holčičku přitiskla a rozplakala se tak smutně, že to malou princeznu Alžbětu úplně zmátlo.

Psalo se 19. května léta Páně 1536.

Kapitola 1

1548

Margret se probudila a nejprve si musela uvědomit, kde vůbec je. Prsty měla zabořené do studeného popela v krbu, musela tedy usnout těsně vedle něj. Protáhla se a rozhlédla se kolem sebe. V šeru ranního úsvitu viděla, že na kamenné podlaze pokryté slámou někdo leží. Byl to velmi tlustý starší muž – jeden z opileckých kumpánů jejího pána.

Včera Edmund Cardingham zase jednou pořádal pitku a pozval na ni dva tucty mužů. Pivo teklo proudem a Margret měla plné ruce práce, aby stačila hosty obsluhovat. Pozdě v noci se opilí odpotáceli do svých pokojů nebo prostě v síni spadli z lavic a zůstali ležet na podlaze, kde hlasitě chrápali. Úplně vyčerpaná Margret asi ještě chtěla uhasit oheň v krbu a přitom usnula. Byla na nohou od východu slunce. Vykydala stáje, uklidila hostinské pokoje a pomáhala kuchařce s přípravou slavnosti. S panem Cardinghamem nebylo v dohledné době možné počítat. Když se pořádně opil, jen zřídka vstal před polednem.

Margret si oprášila popel z rukou, s námahou se postavila a prošla síní. Muži leželi na slámě a všichni ještě spali. Opatrně jejich těla překročila a vyšla ze síně nízkými dvířky na východní straně. Kuchyňský dvůr byl zahalený hustou mlhou. V kbelíku si přinesla vodu ze studny

a na místě si opláchla obličej. Voda byla ledová. Margret se nejprve otřásla, ale potom se cítila svěží. Zhluboka vdechla čerstvý ranní vzduch. První sluneční paprsky pronikaly šedou mlhou. Konečně bude hezký den, pomyslela si. Letos přicházelo jaro pozdě. Na pahorcích Cotswoldsu ležel až do dubna sníh. Od začátku května bez ustání pršelo a mnozí lidé mluvili o druhé potopě světa. Sedláci bědovali nad poli zaplavenými vodou a nad nedostatkem šťavnaté trávy, základní potravy jejich ovcí. Edmund Cardingham však neměl důvod ke stěžování. Loni na podzim uložil dostatečné zásoby sena, aby jeho ovce přežily celou zimu i mokré jaro. Cardingham žil z chovu ovcí a prodeje vlny – a nežil si špatně.

Chaddlewood House patřilo k největším hospodářstvím v okolí. Hlavní budova byla postavena asi před sto lety z typického cotswoldského žlutého kamene. Tato budova a tři další dvoupatrová stavení obklopovala vnitřní dvůr, do kterého se vstupovalo velkou branou. Pánovy místnosti byly vyložené dřevem, stál v nich krb a okenní skleněné tabulky byly zasazené do olověných rámečků. Pro obchodníka s vlnou ze střední vrstvy to byl opravdu přepychový dům.

Edmund Cardingham byl pověstný pohostinností. Podle Margretina mínění byli jeho hosté většinou neotesaní, hrubí opilci, kteří hráli hazardní hry a hodně pili. Neustále musela ty muže obsluhovat a byla vystavena jejich chlípným pohledům a někdy i osahávání. Moc rádi chytali Margret za její dlouhé rudé vlasy a tahali za ně tak hrubě, až jí bolestí tekly slzy. Potom od ní vyžadovali polibek jako výkupné.

Margret to bylo odporné. Stěžovala si potom pánovi na chování jeho kumpánů, ale Cardingham ji sotva uznal za hodnou pohledu a odsekl, že nemá být tak upejpavá. Pán s ní vůbec sotva prohodil pár slov a uděloval jí jen krátké, strohé příkazy. Margret nebyla v postavení, v němž by se mohla Cardinghamovi a jeho hostům vzepřít. Žila pod jeho

střechou, jedla to, co jí dal, a také jí poskytoval oblečení. Dny měla vyplněné prací a pokud to bylo možné, Edmundu Cardinghamovi se vyhýbala.

Margret vešla do kuchyně, kde už v krbu plápolal oheň. Natáhla ruce nad plameny a pomalu se zahřívala. Potom si přinesla ze sousední komory misku mléka, ohřála ji v kotlíku nad ohněm, ukrojila si krajíček tmavého chleba a se snídaní si sedla k dřevěnému stolu. Ještě si mohla dopřát trochu času, než jí začne každodenní práce.

Dveře se otevřely a vešla podsaditá žena.

„Margret, ty už jsi vzhůru?“

„Dobré ráno, Odillo,“ odpověděla přátelsky Margret. Měla kuchařku ráda, protože Odilla se k ní vždycky chovala jako matka, kterou Margret nikdy neměla.

Kuchařka se usmála, vzala z police tácek a postavila ho před Margret na stůl. Na něm bylo pod utěrkou něco schované.

„Všechno nejlepší k narozeninám, dítě!“

Margret na ni udiveně pohlédla a potom se zaradovala, když Odilla zvedla utěrku a ukázal se malý, světle hnědý koláč.

„Já mám dneska narozeniny?“ zeptala se.

Odilla přikývla. „Dneska je tomu dvanáct let, co tě paní, dej jí Pánbůh věčnou slávu, přivezla do tohoto domu. Doufám, že ti koláč bude chutnat.“

„To určitě, ale jen když se se mnou rozdělíš. Kde jsi vzala čas ještě upéct koláč? Měli jsme kvůli hostům plné ruce práce.“

„Ach, to šlo včera jen tak na okraji, ani sis toho nevšimla,“ odpověděla kuchařka. „Při tom množství, co ta banda zase jednou spořádala, si pán ani nevšimne, že jsem kousíček vzala pro tebe.“

Margret vesele sáhla po noži a rozkrájela koláč. Vychutnávaly si každé sousto a každá snědla hned dva kousky.

„Odillo, povídej mi ještě jednou o tom dni, kdy jsem přijela do Chaddlewoodu," poprosila Margret kuchařku. Ten příběh už slyšela mnohokrát – Odilla byla v domě už tehdy – ale Margret se nikdy nemohla nabažit vyprávění o tom, co se tehdy přihodilo.

„Jako každý rok, viď, Margret." zamrkala Odilla úzkýma světlýma očima. „Toho dne, přesně před dvanácti roky, zavládlo velké vzrušení, když se pán s paní předčasně vrátili z trhu ve Winchcombe. Nikdo s jejich návratem nepočítal dříve než pozdě večer, a navíc pán neprodal ani jeden pytel vlny. Místo cinkajících mincí s sebou přivezli novorozenou holčičku. Díky Bohu žena jednoho nájemce krátce předtím porodila dítě. Tak mohla krmit a starat se i o dalšího kojence, tedy o tebe, Margret. Naší paní bylo bohužel odepřeno donosit dítě. Tenkrát jí už táhlo na čtyřicítku, byla moc stará na to, aby mohla ještě doufat ve vlastní dítě. Následující léta s tebou paní strávila tolik času, jak jen mohla. Chovala se k tobě jako k vlastní a věnovala ti veškerou lásku." Odille zvlhly oči a povzdychla si. Kuchařka byla Katy Cardinghamové hluboce oddaná.

„Trochu si na paní pamatuji," zamumlala Margret a stiskla Odillinu ruku, mozolnatou od neúnavné práce. „Už tenkrát si mě pán skoro nevšímal, ale když se na mě podíval, přeběhl mi mráz po zádech."

„Pánovi nebylo vhod, že ti jeho žena dala domov," vysvětlovala trpělivě Odilla. „Ale neměl tu velké slovo. Než se oženil, vypadalo to se zdejším hospodářstvím špatně. Teprve díky manželčinu věnu se Chaddlewood House stal takovým, jakým ho známe dnes. Katy ale vždycky dávala svému muži najevo, že bez jejích peněz by skončil ve stoce. To byl zřejmě důvod, proč pán brzy po manželčině smrti začal vést takový rozmařilý život."

„Kdy paní zemřela?" zeptala se Margret, přestože i to už věděla.

„Ještě ti nebyly tři roky. Pak pro tebe příjemný život skončil. Když paní ležela na smrtelné posteli, musel jí pán slíbit, že se o tebe bude dobře starat, ale jakmile byla pod zemí, odvedl tě ke mně do kuchyně.

‚Nechci toho parchanta vidět ve svých pokojích,' nařídil. ‚Může zůstat u čeledi. Brzy bude dost stará na to, aby si na jídlo vydělala.'

Od té doby tady nejsi víc než děvečka. Vždyť sama vidíš, že pán s tebou nechce mít nic společného."

Margret přikývla. „Já jsem jen ráda, a jsem spokojená, že to tak je, až na hosty, kterým bych se raději vyhnula." Margret se trochu trpce usmála a zeptala se: „Dozvěděla ses někdy, odkud pocházím?"

Odilla zavrtěla hlavou. „Ne, protože paní se nikdy nezmínila o tom, co se tenkrát ve Winchcombe událo a proč tě přivezla do Chaddlewoodu. Byla zkrátka jen šťastná, že má v tobě náhradu za vlastní dítě. Když zemřela, nikdo se neodvážil pána na tvůj původ zeptat."

Kuchařka na dívku soucitně pohlédla. „Jsi taková malá nešťastnice. Asi se nikdy nedozvíš, kdo byli tví rodiče a co se s nimi stalo."

Margret vyskočila a starší ženu objala. „Mně nic nechybí a dokud jsi tady ty, nechybí mi ani rodiče. Tolik dětí se stane sirotky a většině z nich se daří hůře než mně. Každý večer před usnutím děkuji Bohu za své štěstí."

„Ty jsi hodné děvče," odpověděla tiše Odilla. „Bůh tě bude vždycky provázet. Můžeš mu důvěřovat, že ti ukáže správnou cestu."

Důvěrná chvíle pominula, protože do kuchyně přišlo další služebnictvo, aby začalo s denní prací. Také Margret a Odilla se pustily do přípravy snídaně pro pána a jeho hosty. Margret ještě chvíli myslela na kuchařčina slova. Tak často už ten příběh slyšela, přesto hádanka jejího původu asi nikdy nebude rozluštěná.

Kolem poledne nasedl na koně a odjel už i poslední host, a Margret tak mohla začít s uklízením síně. Právě vytírala pozvracenou podlahu, když za ní přišla Odilla.

„Margret, chce s tebou mluvit pán!“ vyřizovala a byla zjevně rozrušená.

„Se mnou?“ podivila se Margret.

„Máš okamžitě přijít do jeho pracovny,“ dodala kuchařka. „Pospěš si, děvče, pán je hodně netrpělivý.“

Přesto Margret nejprve vyběhla do malé podkrovní komůrky, o kterou se dělila se čtyřmi dalšími děvečkami, a přes pracovní šaty si uvázala čistou zástěru. Hřeben Margret neměla, tak si jen prsty prohrábla vlasy, svázala je provázkem v týle a uvázala si přes ně šátek. Doufala, že vypadá pořádně. Zrcadlo v komoře nebylo.

O chvilku později zaklepala na dveře pracovny.

„Vstupte,“ uslyšela pánův hluboký hlas. Váhavě, se sklopenýma očima, vešla do místnosti, jejíž stěny byly obložené tmavým dřevem. Edmund Cardingham si dívku prohlížel přimhouřenýma očima. Na svůj věk byla velká, a třebaže byla ještě napůl dítě, na těch správných místech na těle už se objevovaly pěkně tvarované křivky. Musel uznat, že je opravdu hezká, a pomyslel si, že je dobře, že své rudé hříšné vlasy zakryla šátkem.

„Sedni si, Margret.“

Margret se divila stále více. Ještě nikdy ji nevyzval, aby si v jeho přítomnosti sedla. Žaludek se jí nepříjemně svíral. Vycítila, že pánova vlídnost má nějaký zvláštní důvod, nebyla si však jistá, jestli se ho vůbec chce dozvědět. Sedla si na okraj polstrované židle potažené tmavozeleným sametem, složila ruce do klína a sklopila oči k zemi.

Cardingham si odkašlal a promluvil: „Jistě přemýšlíš, proč jsem si tě dal zavolat.“ Margret přikývla. „Víš, že dnes je zvláštní den?“ pokračoval. „Je tomu dvanáct let, co jsme tě přijali do tohoto domu.“

„Vy znáte přesné datum?“ uniklo užasle Margret. Okamžitě jí zrudly tváře.

„Na ten den nikdy nezapomenu,“ odpověděl podivně klidně Cardingham. „Bylo to přání mé ženy. Chtěla, abychom se tě ujali, a u její smrtelné postele jsem jí slíbil, že se o tebe postarám. To jsem také udělal, že, děvče?“ Pán na Margret pronikavě pohlédl a ona mlčky přikývla. Potom pokračoval a Margret slyšela v jeho hlase samolibost. „Nikdy jsi neměla důvod si na něco stěžovat. Vždycky jsem ti dával dostatek jídla, měla jsi střechu nad hlavou a dvakrát v roce jsi dostávala nové oblečení. Jak je vidět, stala se z tebe dobře rostlá mladá žena, dokonce by se dalo říct, že jsi hezká.“ Margretiny tváře teď měly barvu jejích vlasů, jeho slova jí byla trapná. Kam pán míří? Neodvažovala se promluvit a Cardingham ani žádnou odpověď neočekával. Se spokojeným úsměvem se opřel a vyšel s pravdou ven: „Proto jsem toho názoru, že je na čase, aby ses o sebe starala sama. Nepotřebuješ už mou podporu a jsi dost stará na to, aby ses někde uživila jako děvečka.“

Margret strnula. Pomalu k němu pozvedla oči a tiše namítla: „Ale… pane, mám tady přece svou práci. Nejste už se mnou spokojený? Budu se snažit ještě víc, slibuju, ale prosím vás, neposílejte mě pryč!“

Cardinghamův pohled potemněl. Tušil, že bude dělat těžkosti. Koneckonců je to plémě čarodějnice. Musí se jí zbavit, než v ní propukne ostudné matčino dědictví. Obecně je známo, že škrtnout, jakmile dívky dospějí v ženy, probouzejí se v nich čarodějnické schopnosti.

„Neodmlouvej mi!“ zarazil ji rázně. „Už tě tady v domě nechci mít. Slib, který jsem dal své ženě u její smrtelné postele, jsem splnil. Teď jsi už skoro dospělá a já se už za tebe necítím odpovědný.“

„Proč nesmím zůstat?“ zašeptala Margret hlasem přidušeným slzami. Před mužem, který jí naháněl strach, nechtěla plakat, nedokázala však zabránit tomu, aby jí nezvlhly oči.

Cardingham vyskočil, prudce se postavil za ni a stáhl jí z hlavy šátek. Potom ji chytil za paži a odtáhl před zrcadlo, které viselo nad krbem.

„Dobře se podívej, holka! Máš stejně rudé vlasy jako tvoje matka a stejné oči! Ne, ani den už nestrpím, aby v mém domě žila čarodějnice!“

Loni na podzim kopl kozel Margret do břicha. Byla to její vina, protože to tvrdohlavé zvíře škádlila. Stejnou bolest cítila i teď po Cardinghamových slovech. Poprvé se zmínil o její matce. Z jeho slov usoudila, že ji znal. Sebrala všechnu svou odvahu, pohlédla Cardinghamovi zpříma do tváře a zdráhavě se zeptala: „Mluvíte o mé matce. Kde je? Co se s ní stalo? Přece to nebyla čarodějnice!“

Edmund pohrdavě odsekl: „Byla to čarodějnice taková, jak stojí psáno v knihách. Za své hanebné počínání byla spravedlivě potrestána na hranici.“

Země se pod Margret zhoupla. Zachytila se o krbovou římsu. Z Cardinghamovy tváře vyčetla, že mluvil pravdu.

„Co se stalo?“ zašeptala. „Mám přece právo dozvědět se pravdu o své matce.“

„Dobře, tak ti ten příběh povím,“ povzdechl si pán. „Je to přesně dvanáct let, co jsem jel do Winchcombe, abych tam na trhu prodal vlnu…“

Teď se Margret dozvěděla, jak se to tehdy, když se dostala do Chaddlewood House, seběhlo. Čím déle Cardingham mluvil, tím hůř se cítila.

Jednoznačně jí sdělil, že ji považuje za ďáblovu dceru, a Margret pochopila, že by bylo zbytečné ho prosit, aby ji nevyháněl z domu. Chtěl se jí zbavit tak rychle, jak jen to bylo možné.

„Teď víš všechno,“ skončil vyprávění. „Ještě dnes odejdeš z mého domu, ale nebudeš tak úplně bez prostředků. Šperk, který tvoje matka předala mé ženě, jsem pro tebe schoval. Údajně ho dostala od tvého otce. Ty víš, co si o tom myslím,

ale nejsem žádný nelida.“ Z truhly vyňal nějaký předmět zabalený do šátku a podal ho Margret.

Okamžitě šátek rozbalila. Dech se jí zatajil, když uviděla třpytivý přívěsek. Nepochybovala o tom, že je z pravého zlata. Ve tvaru kříže bylo do ušlechtilého kovu zapracovaných šest drahokamů rudých jako krev. Klenot byl silný skoro jako prst, zřejmě to byl medailon.

„Je možné to otevřít?“ zeptala se.

Cardingham zavrtěl hlavou. „Už jsem to zkoušel. Vypadá to jako medailon, ale nikde jsem nemohl najít mechanismus, jak se otevírá. Děvče, dávej na něj dobrý pozor, ten šperk je velmi drahý. Můžeš ho prodat a za utržené peníze žít.“

„Prodat?“ Margret přitiskla medailon k hrudi.

„Nikdy! Řekl jste, že ho moje matka dostala od mého otce. Je to tedy to jediné, co mě spojuje s mými rodiči.“

„Můžeš s ním dělat, co chceš,“ pokrčil Cardingham rameny. „Dej Bůh, abys nebyla donucená ten šperk prodat. Tak už jdi, děvče! Přes to všechno ti do budoucna přeju všechno dobré. Kdyby se k tobě přiblížil Satan a chtěl tě zavést na cestu tvé matky, pak pros Boha o pomoc a důvěřuj jeho dobrotě. Možná není tvoje duše ještě úplně ztracená.“

Pokynem ruky jí dal najevo, že má odejít.

Margret skoro v panice vyběhla z místnosti, rozrušená tak, že se nezmohla na jedinou jasnou myšlenku.

„Ty že jsi čarodějnice? Takový nesmysl jsem ještě v životě neslyšela!“ Odilla nechápavě hleděla na mladou dívku. „Jak jen pán na takové myšlenky přišel?“

„Samozřejmě nemám s žádnými čáry nic společného,“ rozčilovala se Margret, „ale jsem dcera čarodějnice a pán si myslí, že zlá krev je i ve mně.“

„Zrovna na tvé narozeniny tě Cardingham vyžene z domu!“ V Odilliných jindy dobráckých očích sršely jiskry vzteku. „Promluvím s ním! Já mu…“

„Prosím tě, ne!“ zadržela ji Margret. „Nemá to smysl, on je pán a ty se jenom vystavíš nebezpečí, že budeš muset odejít také.“

Kuchařka zaváhala. Pochopila, že by u Cardinghama ničeho nedosáhla. Když se pán jednou pro něco rozhodl, nikdo a nic ho od jeho úmyslů neodvrátilo.

„Co teď chceš dělat?“ zeptala se ustaraně. „Vždyť jsi ještě napůl dítě!“

„Umím pracovat a ani tvrdé práce se nebojím. Jak mi řekl pán: budu si hledat místo děvečky, velkých domů je tady v okolí dost. Ten přívěsek ale nikdy neprodám!“

Odilla si šperk prohlížela a také se ho bezvýsledně pokoušela otevřít.

„Já šperkům nerozumím,“ poznamenala, „ale myslím, že tenhle medailon by ti mohl vynést spoustu peněz. Ale chápu, že si chceš jedinou památku na rodiče ponechat. Margret, kéž nad tebou Bůh na tvé budoucí cestě drží ochrannou ruku.“

Kapitola 2

O hodinu později měla Margret svých pár věcí sbalených do uzlíku a byla připravena k odchodu. Rozloučení s Odillou bylo krátké a bez citových výlevů, ty by jen zvýšily jejich smutek. Čeledín Jem musel pro Cardinghama něco zařídit ve Winchcombe a vezme tam Margret s sebou. Ještě nikdy nebyla ve městě, protože Cardingham tam jezdil pouze s Jemem, a to jen dvakrát v roce na trh. Teď se však chtěla vydat na místo, kde byla upálena její matka. Možná se jí podaří dozvědět se něco víc o tom, co se tehdy stalo, nebo najde někoho, kdo její matku znal. Od Odilly Margret věděla, že Jem tehdy panstvo na trh vezl, ale od něj se nic dozvědět nemohla. Před osmi lety Jem onemocněl černými neštovicemi. Přežil, ale od té doby byl němý a také se pomátl na rozumu. Margretinu otázku, jestli si pamatuje na den před dvanácti lety, zřejmě ani nechápal.

Projížděli po úzkých klikatých cestách mezi pahorky Cotswoldsu a Margret cestou přemýšlela. Ráno se probudila jako nalezenec bez domova, teď měla aspoň odkaz na svou matku. Avšak jistota, že pochází od čarodějnice, ji znepokojovala více, než dala před Odillou najevo.

Na náměstí ve Winchcombe Margret vystoupila z vozu, poděkovala Jemovi a přátelsky se s ním rozloučila. Neodpověděl ani tentokrát, její osud mu byl lhostejný. Margret

se rozhlédla. Kolem náměstí se vedle sebe tísnily úhledné dvoupatrové či třípatrové domy. Některé byly postavené ze žlutého kamene z okolí, jiné hrázděné v černé a bílé barvě, se špičatými štíty. Mohutná kostelní věž se čtvercovým půdorysem převyšovala ostatní stavby. Právě v tomto okamžiku začaly odbíjet věžní hodiny. Margret napočítala tři údery.

Do očí jí padl starostův dům. Měl okenní tabulky zasazené do olověných rámečků, umělecky vyřezané rámy, na mohutných vstupních dveřích mosazné klepadlo a nepochybně byl nejhonosnější na náměstí. Margret se zhluboka nadechla, sebrala všechnu odvahu a zaklepala. Údery na dveře vyvolávaly tlumenou ozvěnu. Netrvalo dlouho a uslyšela kroky. Dveře se otevřely a Margret stála proti starší ženě s přísným pohledem.

Zběžně přelétla Margret očima, drsně prohlásila: „My nic nedáváme!“ a chystala se dveře hned zase zavřít.

„Okamžik!“ vykřikla Margret. „Chtěla bych mluvit se starostou.“

Žena si ji teď změřila od hlavy k patě. V pohledu se jí zračilo pohrdání. „Co chceš?“ vyštěkla.

„Chci se pana starosty na něco zeptat,“ odpověděla Margret a směle se ženě podívala do očí. Ta si založila ruce v bok a zasmála se. Neznělo to však vesele, nýbrž povýšeně a opovržlivě.

„Ty si opravdu myslíš, že pan starosta mluví s každým tulákem, který se tu objeví? Musí vyřizovat vážné záležitosti. Krom toho tady teď není. Čekáme, že se ze svých cest vrátí nejdříve za čtyři týdny.“

Ještě než žena dořekla poslední slova, zabouchla dveře. Margret si povzdychla. Jen se chtěla dozvědět, proč byla její matka obžalována z čarodějnictví. Obrátila se a pohled jí padl na kostel. Farář! Ten při procesu určitě hrál důležitou úlohu.

V kostele měla Margret štěstí. Duchovní ji přátelsky pozdravil a byl ochoten vyslechnout si její příběh a otázky. Když skončila, s politováním zavrtěl hlavou.

„Děvče, je mi líto, ale pomoci ti nemohu. Proces se odehrál mnoho let předtím, než jsem nastoupil svůj úřad ve Winchcombe. Ale slyšel jsem o tom. Od té doby se ve městě žádné upalování čarodějnice nekonalo."

„Víte, z čeho byla moje matka obviněna?"

„Pravděpodobně jako obvykle: onemocněl nebo pošel dobytek poté, co někdo viděl ženu na pastvině, narodily se nějaké mrtvé děti nebo byla špatná úroda. Jsem si jistý, že můj předchůdce a všichni zúčastnění případ důkladně zkoumali a jednali podle platných zákonů."

„Znáte jméno mé matky?"

„Ne. A pokud ti můžu dát nějakou radu: nepátrej po tom, děvče. Děkuj Bohu, že ti dobří křesťané dali domov."

Margret byla zklamaná. Její naděje, že se ve Winchcombe dozví něco o své matce, se zhroutily.

„Podle toho, co se povídá, pracovala tvoje matka na hradě Sudeley v kuchyni," dodal duchovní.

„Na hradě Sudeley?" opakovala Margret jméno, které neznala. „Kdo tam bydlí a je ten hrad někde poblíž?"

Překvapeně na ni pohlédl a zeptal se: „Ty nevíš, že v Sudeley bydlí královna? Není to ani jedna míle od města." O jaké královně kněz mluví? přemýšlela Margret. Král Eduard je ještě příliš mladý na to, aby měl ženu.

„Já o králi a královně skoro nic nevím," zašeptala rozpačitě. „Tam, kde jsem dosud bydlela, se o nich nemluvilo."

Kněz svraštil čelo a pohlédl na Margret podezíravě.

„Doufám, že jsi věrná poddaná krále Eduarda a dobrá křesťanka?"

„Ano, to jsem! Jsem chudá a nevzdělaná, ale chodím každou neděli do kostela a večer před spaním se modlím. Pověděl byste mi něco o tom hradu, kde moje matka pracovala?"

Podívala se na duchovního tak úpěnlivě, že začal vysvětlovat: „Sir Thomas Seymour, králův strýc, se oženil s královnou Kateřinou, vdovou po našem dobrém králi Jindřichovi. Odešla ode dvora a žije šťastně a spokojeně s mladým

manželem na hradě Sudeley. Často také u nich bývá princezna Alžběta. Kateřina má k mladé princezně velmi srdečný vztah."

Pro Margret to všechno byla jenom jména, pod kterými si nedovedla představit žádné lidi. Poděkovala malou poklonou a oznámila: „Půjdu do Sudeley. Možná tam budou mít pro mě práci."

Kněz ji doprovodil ven a ukázal směr k Sudeley. „Hrad nemůžeš minout."

Margret vyšla z města na jih, jak jí bylo řečeno. Zdálo se, že zdejší obyvatelé se žádného přepadení neobávali. Městská brána byla dokořán a opevnění jenom ze dřeva, ne z masivního kamene. Cesta rozježděná koly vozů se klikatila mezi kvetoucími poli řepky olejné. V keřích cvrlikali ptáci a včely bzučely při hledání nektaru. V Margret klíčila naděje a zároveň napjaté očekávání. Za svého mladého života nepoznala nic jiného než Chaddlewood House a nedaleko ležící vesničku. Teď se vydávala hledat pravdu o tom, kým vlastně je, a možná na ni čeká i vzrušující dobrodružství.

Hrad Sudeley bylo působivé opevněné panské sídlo schopné obrany. Ve slunečním světle zdi zlatožlutě zářily, věže staré části korunovalo cimbuří a černé smolné nosy svědčily o jejich častém používání – naposledy v době války růží.

Margret oslovila dívku nesoucí konev mléka. „Prosím, hledám práci. Nevíš, zda by v tomto domě potřebovali děvečku do kuchyně?"

Dívka, asi o dva nebo tři roky starší než Margret, na ni překvapeně pohlédla a odpověděla: „Proč mluvíš tak nabubřele? A jako kuchyňská děvečka tedy taky nevypadáš. Minulý týden jedna z kuchyňských pomocnic umřela, je možné, že by tě mohli potřebovat. Pojď se mnou, stejně jsem na cestě do kuchyně. Jmenuji se Babe."

„A já Margret. Jsi moc milá."

Babe přikývla a usmála se. Měla na sobě prosté šedivé kartounové šaty a stejně šedivý čepec jí pokrýval vlasy. Ve svěžím růžovém obličeji jí zářily tmavohnědé oči a rty odhalily dvě řady bílých pravidelných zubů.

„Odkud jsi?“ zeptala se, když vedle sebe obcházely hlavní budovu, aby se dostaly k zadnímu vchodu.

„Z Chaddlewood House.“ Doufám, že se mě nikdo nezeptá, proč jsem z místa tam odešla, pomyslela si Margret a rozhodla se, že pokud by tu dostala práci, nejprve se nikoho na svou matku ptát nebude.

„To jsem nikdy neslyšela.“

„Ve srovnání se zdejším hradem je to malý dům,“ vysvětlovala Margret. „Můj dosavadní pán není šlechtic, je to obchodník s ovčí vlnou.“

Babe významně povytáhla obočí a podotkla:

„Ale vypadá to, že máš dobré vzdělání.“

Margret se zasmála a její odpověď zněla trochu trpce:

„Všechno, co vím, mě naučila kuchařka. Ale neumím psát ani číst.“

„To neumí nikdo z nás,“ zasmála se Babe.

Dívky došly k zadním dveřím a zmlkly. Babe odvedla Margret k hubené ženě s šedivými vlasy, potom spěchala, aby konev s mlékem odnesla do mlékárny, kde její obsah zpracují na máslo. Margret opakovala svou žádost o práci a žena na ni vážně pohlédla svýma šedýma očima.

„Kolik je ti let?“ zeptala se. Hlas měla zastřený a drsný.

Margret jí odpověděla. „Jsi ještě velmi mladá, ale zdá se, že jsi silná a zdravá. Zkusíme to s tebou. Babe ti ukáže, co máš dělat, kde můžeš spát, a dá ti šaty. Máš týden na to, abys dokázala, zda dokážeš vyhovět nárokům, které se v tomto domě kladou. Přece jen se tady staráme o královnu, třebaže už nenosí korunu. Zítra ráno v pět tě budu očekávat v kuchyni. Budeš mě oslovovat paní Forestová a vždy se budeš řídit mými příkazy.“ Už se od Margret odvrátila, ale ještě si na něco vzpomněla. „Dávej si pozor, abys měla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Druhá královna*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.